

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
ἡμερομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετά-
φρασις *Κ. (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ,
ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη, (συνέχεια). —
ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ, ἰταλικὸν διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
σωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα μὴ
διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεύοντας ἡ νεωστὶ ἐγ-
γραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ὡραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. θέμου
Ἀντίναρ.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ' καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

Εὐκαιρία διὰ τοὺς συνδρομητὰς

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

Συμβληθέντες μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑβδομά-
δος δυνάμεθα νὰ παρᾶσχωμεν εἰς πάντα συνδρομητὴν
ἡμῶν τὸν Δ' Τόμον (3^ῃ περιόδου) τῆς Ἑβδομάδος
ἀντὶ δραχμῶν 6, τῆς ἀρχικῆς τοῦ τιμῆς οὐσῆς ἀρ.
40 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ φρ. χρ. 12 διὰ τὸ
ἐξωτερικόν.

Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται Κοινωνικαὶ εἰκό-
νες, Ἱστορικαὶ, Καλλιτεχνικαὶ, Φιλολογικαὶ καὶ
Κριτικαὶ Μελέται, Ἠθογραφαί, Μουσικαὶ Ἐπιθεω-
ρήσεις, Παραδόσεις, Χρονογραφικά, Βιομηχανικά,
Ἐκπαιδευτικὰ, Περιγραφαί, Ἐντυπώσεις καὶ Ποιήσεις
τῶν ἐγκριτωτέρων ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν καὶ
Διηγήματα πρωτότυπα καὶ μεταπεφρασμένα.

Ὁ τόμος οὗτος εἶνε ἀληθὲς ἀπόκτημα διὰ πάντας,
διότι πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ συνεργάστησαν οἱ ἐγκρι-
τώτεροι τοῦ ἔθνους λόγιοι καὶ τοιοῦτον τὸν συνιστῶ-
μεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ γενικὴ ἐπιστασία
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων»
ἀνετέθη τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Πα-
ναγιώτῃ Γριτσάνῃ (Βιβλιοπωλεῖον
Ἀπόλλων). Τῷ ἰδίῳ ἀνετέθη καὶ ἡ
ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἐπίσης καὶ
ἡ ἀνανέωσις συνδρομῶν διὰ τὸ Ε' ἔ-
τος καὶ δι' ὅ,τι δῆποτε ἀφορᾷ τὰ «Ἐ-
κλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Ἡ Διεύθυνσις.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἔσθη ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐπανέλαθε :

— Πρὸς τί τόσοι λόγοι; ἡ στιγμή τῆς
ἐνεργείας ἐπέστη.

— Μάλιστα, πριγκιπέσσα.

Ὁ Ἰωσήφ προσέκλινε πρὸ τῆς κυρίας
τοῦ καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατήριον.

Οἱ ἄλλοι εἶχον προηγηθῇ αὐτοῦ.

Οἱ δύο ὑπηρετὰι τοῦ Ἰταλοῦ ἦσαν ἑ-
τοιμοί.

Τὸ κατάλευκον κάλυμμα τῆς τραπέ-
ζης ἀστράπτει ὑπὸ τὸ φῶς τῶν δύο λυ-
χνίων, αἵτινες δὲν ἦσαν μὲν ὡς τὰ πολύ-
φωτα τῶν ἀνακτόρων, ἀλλ' αἵτινες χάρις
εἰς τὰ πράσινα καλύμματα αὐτῶν, ἀφι-
νον μὲν εἰς τὰ σκότῃ τὰ πλάγια τῶν τοί-
χων, τῶν κεκαλυμμένων ὑπὸ χάρτου ζω-
ροῦ χρώματος, ἀλλ' ἔρριπτον ἅπαν τὸ φῶς
αὐτῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐν γένει ὁ ξενὼν τῶν Σερβῶν προσέ-
φερε τοῖς ὁδοιπόροις ἀπροσδόκητον ἀνε-
σιν ἐν τῷ ἀπελπι ἐκείνῳ ὁροπεδίῳ ἐξακο-
σίων περίπου μέτρων ὕψους, εἰς μέρος συ-
χναζόμενον μόνον τὸν χειμῶνα ὑπὸ τῶν
γυπῶν καὶ τῶν πυρηναίων κεμαδῶν.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ μαρκήσιος ἦτο ἀπαι-
σίως δύσθυμος.

Καθ' ὅσον ἐμακρύνετο τοῦ Μορβάν, ἡ
ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπανακάμψῃ ἐκεῖ καθί-
στατο ζωηροτέρα. Μετενόει διὰ τὴν ἀπό-
φασίν του ἐκείνην. Κατὰ τὰς πρώτας
στιγμὰς τῆς καταστροφῆς τοῦ Σεβάν, ἔ-
σπευδε νὰ φύγῃ τοῦ θεάτρου τῆς καταστρο-
φῆς, ὅπως φεύγῃ τις τὴν ἐκρηκθῆν ἡφαι-
στείου, οὕτινος φοβετὴν νέαν ἐκρηκθῇ.
Ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς Σολάνζης τὸν ἐβα-
σάνειεν ἤθελε νὰ τὴν ἐπανακτήσῃ, καὶ ἄς
ἐμελλε νὰ τὴν κατακλείσῃ ἐν τῷ πύργῳ
μεταβληθέντος εἰς φυλακὴν, ὅπως τὴν
ἀπομονώσῃ ἀπὸ τῶν συνενόχων τῆς, καὶ

τίς οἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Ἰσως!

Ὅσῳ μᾶλλον ἐμακρύνετο, τόσῳ μᾶλ-
λον ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἠγείρετο ἐνώπιόν του
καὶ ζηλοτυπία ὁλονέν αὐξοῦσα τὸν ἐβα-
σάνειεν.

Μάτην κατὰ τὸ πρόγευμα ὁ κόμης Ρο-
βέρτος ἀνέπτυξε τὴν θερμὴν εὐγλωττίαν
του, μάτην ἐπίσης ὁ μάγειρος ἔθεσεν εἰς
ἐνέργειαν τὰς μαγειρικὰς γνώσεις του πά-
σας. Ὁ Ὀλιβιέρτος μόνος ἐδοκίμαζε τὰ
φαγητὰ καὶ ἐμειδία μόνον διὰ τῶν ἀκρων
τῶν χειλέων του.

Ὡς πρὸς τὸν φὸν Γκέμπεν, οὗτος ἔπινε
διὰ νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀποτυχίαν του.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου εἰς νεῦμα
τοῦ Ἰταλοῦ εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἐξεπομά-
τισε δύο φιάλας καὶ ἐπλήρωσε τὰ ποτή-
ρια τῶν συνδαιτυμόνων του.

— Συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς προσφέρω,
εἶπεν ἐπιχαρίτως ὁ Ἰωσήφ, ποτήριον τοῦ
Δακρύου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως λησμονήσῃτε
τὸν οἶνον τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἐπευφάνισε καὶ ἐκέ-
νωσε τὸ ποτήριόν του ἀπνευστί.

Ὁ Ὀλιβιέρτος τὸν ἐμιμήθη μηχανικῶς,
χάριν εὐγενείας μόνον.

Ἐπὶ νέῳ νεύματι τοῦ Ἰωσήφ ὁ ὑπηρε-
τῆς ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἔθεσε τὴν μίαν τῶν
φιαλῶν ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἀπέδειξε τὸν πρὸς τὸν
οἶνον θαυμασμόν του κενῶν τὴν φιά-
λην μέχρι πυθμένος, ὅπερ συνετέλεσεν εἰς
τὸ νὰ φαιδρυνθῇ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καθί-
στατο κατηφέστερος καὶ σιωπηλότερος.

Ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Ἰταλὸς ἤρχισαν
τότε ζωηρὰν φιλονικίαν περὶ τοῦ πολέ-
μου καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, ὅτε ὁ κό-
μης Ἰωσήφ ἐσταμάτησε δι' ἀποτόμου κι-
νήματος τὸν σύντροφόν του.

— Τί θόρυβος εἶναι αὐτός; εἶπεν.

Δύο ἵπποι ἔστησαν πρὸ τῆς θύρας ἦτο
περίπου ἡ ἐνάτη τῆς ἐσπέρας καὶ ἡ νύξ
περιέβαλε τὸ ὁροπέδιον, τὸν ξενῶνα καὶ
τὸ δάσος διὰ βαθυχρόου σκιᾶς.

— Κυττάξατε λοιπόν, διέταξεν ὁ Ἰτα-
λὸς τοὺς ὑπηρετὰς του.

Ὁ μαρκήσιος ἐξῆλθε τῆς νάρκης του
καὶ ἀνέμενεν ὕψων τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἴδῃ
τοὺς νυκτερινοὺς αὐτοὺς ἐπισκέπτας.

— Δύο ὁδοιποροὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ διέλθωσι τὴν ἐσπέραν τῶν εἰς τὸν ξενῶνα, εἶπεν ὁ ὑπὲρ τῆς ἐπανερχόμενος· καὶ ἐρωτῶσιν ἐὰν οἱ κύριοι οὗτοι δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν συνοδίαν.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἐντίμου κόμητος, συνοφρυώθη.

— Τὸ ὄνομά των ; ἠρώτησεν.

— Ἴδου ἐν ἐπισκεπτῆριον.

— Ὁ Ἰταλὸς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως·

— Ὁ κόμης Ροβέρτος δὲ Σουβραί.

— Ὁ Ὀλιβιέρους ἠγέρθη διὰ μιᾶς ὡς εἰ ἠλεκτρίσθη.

Ἐὰν ὁ κόμης δὲ Σουβραί ἐζήτει ἄσυχον ἐν τῷ ξενῶνι τῶν Σερβῶ, θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὸ πράξη.

Μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγωσιν ὑπάρχει ἀνωτέρα τις δύναμις, ἥτις ὁδηγεῖ τὰς πράξεις ἐνὸς ἐκάστου.

Εἶναι τύχη ; ἅς τὸ ὀνομάσωσι κατὰ βούλησιν.

Εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους, ὅτε ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν ἦτο μεγαλειτέρα, τὸ ἀπεκάλουν πεπρωμένον, ἢ τὸ ἀπέδιδον εἰς τὸν Θεόν.

Ἄν καὶ ὡς κυνηγὸς καὶ ὡς ἱππότης πεπειραμένος ὁ κόμης, ἀπέφυγε νὰ ἐξακολουθήσῃ σπεύδων τὴν πορείαν του, ἀπὸ τῆς ἐξ ὧτ' ἀναχωρήσεώς του, καὶ ἐμελέτησε τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰς στάσεις, ἢ ὁδὸς ἦτο πάντοτε καὶ μακρὰ καὶ ἐπίπονος.

Κατ' εὐτυχίαν, ἡ χιὼν δὲν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Σιρολέ, καὶ ἐπὶ τὰ εὐμετάβλητα ὡς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης ἐδάφη τοῦ μέρους ἐκείνου, ἅτινα ἀνέρχονται ὡς γιγαντιαία κλίμαξ ἀπὸ τοὺς λειμῶνας τοῦ Αἰν καὶ τῆς Σαὸν εἰς τὴν ὀφρὺν, ἥτις χωρίζει τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἑλβετίας.

Ἦτο εὐτύχημα, διότι ἄλλως ἡ ὁδὸς θὰ καθίστατο ἀδιάβατος.

Ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὁ Λαβριζὲ δι' ἐπιτηδειότητος κυνηγετικοῦ κυνὸς ἀνεύρισκε τὰ ἴχνη τῶν ἀνθρώπων, οὓς κατεδίωκον, ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ ἐντίμος κόμης προηγέτο πάντοτε αὐτοῦ ἀρκούντως. Διότι ἐκεῖνος ἤλλαζεν ἵππους, ἐνῶ ὁ κυναγωγὸς καὶ ὁ κύριός του δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν μιμηθῶσι.

Τὰ ὑποζύγια των καὶ τοὶ κεκοπιακῶτα ἦσαν προτιμότερα ἐκείνων, ἅτινα θὰ τοῖς ἐδίδον πρὸς ἀντικατάστασιν.

Μέχρι τοῦ Μοκράν, τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς.

Ὁ Σουβραί ἠδύνετο νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι θὰ συνήντα τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸ Ζέξ.

Ἀλλὰ μετὰ τὸ Μοκράν καὶ Φωσίλης, πρὸς τὰς ἀποτόμους τομὰς τῶν βράχων, οὓς ὤφειλον νὰ ὑπερβῶσι καὶ οἵτινες ἐδιπλασίαζον τοὺς κόπους τῆς πορείας, ὁ ἵππος τοῦ Λαβριζέ, ὅστις ἀπὸ τινος ἐβάδιζε τὴν κεραλὴν πρὸς τὰ κάτω ἔχων, ἤρξατο δίδων σημεῖα καταβολῆς.

Αἱ κνημαὶ του ἐκινεῖντο βαρέως, ἔκαστον βῆμα ἐφαίνετο ἐπώδυνον καὶ ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ, μὲ τοιοῦτον ἀγῶνα, ὡς εἰ οἱ χαλίκες οὗτοι

συνίσταντο ἐκ θραυσμάτων φιαλῶν. Ὁ γενναῖος Μορβανδὸς εἶχε διανύσει τεσσαράκοντα λεύγας.

Ἦτο τὸ ἔπακρον τῶν δυνάμεών του.

Καὶ τὸ ὑπερέβη.

Ὁ ἥχος τοῦ κέρατος θὰ ἦτο ἀναγκαῖος ὅπως τὸν ἐμψυχώσῃ.

Τούναντίον ὅμως ὁ Ραβώ, ὁ γέρον ἵππος τοῦ κόμητος, ἐκάλλαζε πάντοτε ἐλαφρῶς, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του.

Τὸ εὐγενὲς ζῶον θὰ ἐνίκα δύο ἵππους ὡς τὸν τοῦ κυναγωγοῦ.

Μετὰ δυσκολίας ὅθεν οἱ δύο ἵπποις ἔφθασαν εἰς τὸ ὁροπέδιον τοῦ «Ἀετοῦ» ῥίπτοντες περὶ αὐτοὺς τὸ βλέμμα ἐπ' ἐλπίδι ἵν' ἀνακαλύψωσιν οἶκον τινὰ ἢ καλύβην, ἥτις νὰ δύναιτο νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ ὡς ἄσυχον.

Ὅτε διὰ μέσου τοῦ ἐκ φηγῶν δάσους ὁ Λαβριζὲ καὶ ὁ κύριός του εἶδον τὸν ξενῶνα τοῦ ὁδηγοῦ, ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ ὁποίου ἐξήρχετο ζωηρὸν φῶς, ἐκ δὲ τοῦ μαγειρείου καπνὸς ἐρυθρόχρους, ἀνέπνευσαν.

Ὁ ἵππος ἠγείρε τὰ ὦτα καὶ ἐχρεμέτισεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ περιέμενον τοιαύτην συνάντησιν.

Διατί ὁ κόμης Ροβέρτος ἤθελε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς μέρος τόσῳ ἀγρίον, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ «Ἀετοῦ», θὰ κατήρχετο διὰ κανονικῆς ὁδοῦ εἰς τὸ Ζέξ καὶ ἐκείθεν εἰς Γενεύην ἀνευ κωλύματός τινος;

Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ πρωτότοκος τῶν Σουβραὶ εἰσῆλθῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅπου ὁ Ἰταλὸς καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ἐπέρανον τὸν δεῖπνόν των, ἐδοκίμασε τὸ αὐτὸ αἶσθημα, ὅπερ καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναὶ ὅταν ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἔστη ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκπληκτος.

Ἦ εἰμαρμένη τὸν ἔθετεν ἀντιμέτωπον τῷ ἐχθρῷ αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν οὐδὲν ὡς τὸ ἐπερίμενε.

Τὸ κίνημα ἐκεῖνο τοῦ δισταγμοῦ, δὲν διέφυγε τὸν μαρκήσιον.

— Διάβολε, εἶπε στρυφνῶς, τὸ συμβᾶν εἶναι παράδοξον, ἀλλ' ὅχι ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ πρὸς σὰς.

— Καὶ διατί, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος, διὰ τῆς συνήθους ψυχραιμίας του.

— Θὰ σὰς φαίνεται παράδοξον νὰ βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἐνομίζατε ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, νὰ εὐρίσκωνται εἰσέτι εἰς τὴν γῆν.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε, ὅτι ἐὰν σὰς μετεχειρίζοντο ὡς ὤφειλαν, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἔκαμνε ὑπὲρ ὑμῶν θαύματα, ὅπως σὰς σῶσῃ.

— Καὶ ἐν τούτοις ἔκαμεν.

— Ἀπατάσθε μόνον κατὰ τοῦτο, διότι τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ ἐγνώριζον.

— Τόσῳ ταχέως ;

— Καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα μὲ βλέπετε ἐνταῦθα.

— Δύναιται τις νὰ μάθῃ τί ἔρχεσθε νὰ πράξετε ;

— Νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἰς ἐξ ἡμῶν εἶναι περιττὸς καὶ ὅτι πρέπει, σεῖς ἢ ἐγὼ νὰ ἐκλείψῃ.

— Διὰ τίνος ὁδοῦ, παρακαλῶ ; ἠρώτησεν ὑπερηφάνως ὁ μαρκήσιος.

— Διὰ τῆς συντομωτέρας, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ροβέρτος.

— Μὲ προκαλεῖτε ;

— Ἀκριβῶς.

— Τότε αὐτὸ λέγεται μονομαχία οἰκογενειακή ;

— Ἔστω.

— Κύριοι... εἶπεν ὁ κάλλιστος Ἰωσήφ ὡς λίαν συγκαταβατικῶς.

— Κύριοι... ἐπανελάβε καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἐγειρόμενος, ὅπως ἐπέμβῃ.

— Ἀφετε' εἶπεν ὁ μαρκήσιος, εἶναι παλαιὸς ὁ μεταξὺ μας λογαριασμός, ἀλλὰ θὰ ἐξαλειφθῇ ταχέως.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐξαδέλφον του :

— Ἀς ἔλθωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, εἶπεν' μοῦ ζητεῖτε ἔριδα ;

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Θέλετε νὰ κτυπηθῶμεν ;

— Εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου.

— Ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθης νὰ μὲ δολοφονήσῃς, ἐλπίζεις νὰ τὸ κατορθώσῃς δι' ἄλλου τρόπου ;

— Μὴ ὁμιλῶμεν ἐνταῦθα περὶ δολοφονιῶν, κύριε δὲ Τανναί, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ κόμης δι' ὕψους τοσοῦτον ἀπειλητικοῦ, ὥστε ὁ Ἰωσήφ ἐφρικίασεν.

— Τὰ ὅπλα σὰς ;

— Σὰς ἀφίνω τὴν ἐκλογὴν.

— Καὶ ποῦ ;

— Ὅπου εὐρισκόμεθα.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν ;

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκχερευοῦς.

— Μετὰ πέντε λεπτά, εἶπε, θὰ ἔχωμεν τελειώσει, ἐὰν θέλετε.

— Διάβολε ! Βιάζεσθε πολὺ, ἐξαδέλφέ μου.

— Βιάζεσθε σεῖς ὀλιγώτερον ἐμοῦ ;

— Τῇ ἀληθείᾳ ὅχι. Δὲν ἠδύνεσθε νὰ μοὶ κάμῃτε πρότασιν εὐαρεστωτέραν, διότι σὰς μισῶ, κύριε. Οἱ μάρτυρές σας ;

— Ἐχόμεν ἀνάγκην τοιοῦτων ;

— Βεβαίως.

— Πιστεύω ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι θὰ συγκατατεθῶσι νὰ μᾶς χρησιμεύσωσιν.

Καὶ παρουσίασε τοὺς συνδαιτυμόνας πρὸς τὸν κόμητα.

— Ὁ στρατηγὸς φὸν Γκέμπεν, ἐν τῶν θυμάτων σας, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ κόμης Ἰωσήφ Ροβέρτος. Διὰ τὴν τάξιν δύο τῶν ὑπηρετῶν θὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τῶν εὐγενῶν, συμφωνεῖτε ;

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ χαρῖεις Ἰωσήφ ἠννόησεν ὅτι ἀδύνατος καθίστατο ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ.

Ὁ κόμης δὲ Σουβραὶ ἦτο ἡρεμὸς. Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαρκησίου ἤστραπτον ἐκ τῆς ὀργῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἦτο ἐζωγραφημένον τὸ οἰκογενειακὸν ἐκεῖνο μῖσος, ὁμοιάζον πρὸς τὰ θρησκευτικὰ μῖση ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς, ἅτινα ἦσαν ἀγριώτερα μετὰ τὴν ἀδελφῶν ἢ ξένων.

Ἐζήτησαν ὅπλα· ὁ Ἰταλὸς ἦτο προβλεπτικός· ἐν τῷ κιβωτίῳ τῆς ἀμάξης του ὑπῆρχον πολὺκροτα καὶ φυσίγγια.

Ἦσαν πιστόλια μεγάλης ὀκλῆς δι' ὧν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑπερασπισθῇ κατὰ τῶν περιπλανωμένων λύκων εἰς τὰς χιόνας τῆς Πολωνίας.

Οἱ δύο ἐξαδέλφοι τὰ περὶδέχθησαν.

Συνεφωνήθη νὰ σταθῶσιν εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς αἰθούσης καὶ δοθέντος τοῦ σημείου νὰ πυροβολήσωσι κατὰ βούλησιν, ἀνταλάσσοντες τέσσαρας σφαίρας.

Ὁ μαρκήσιος ἐπέβαλλε τοὺς ὄρους του, οἵτινες προεμήνουν τὸν θάνατον ἐνὸς τῶν ἀντιπάλων καὶ πιθανῶς ἀμφοτέρων.

Ὁ Ἰταλὸς ἐπλήρωσε τὰ ὅπλα μετὰ βραδύτητος.

Καὶ συγχρόνως παρετήρει τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ μαρκησίου καὶ ἐξεπλήσσετο εὐρίσκων αὐτὴν ζωηρὰν ὡς πάντοτε.

Καὶ ἐν τούτοις ἐγνώριζεν ὁ καλὸς Ἰωσήφ τὴν ἰσχὺν τοῦ δηλητηρίου, ὅπερ ὁ Ὀλιβιέρος κατέτιπε μεμιγμένον μετὰ τοῦ Δακρύου τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἰωσήφ ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τοῦ πρίγκιπος Καθάλι, ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν Μοροζίνη, εἰς Βενετίαν, αὐτὸς προσέφερε ποτήριον ὕδατος ἀρωματώδους εἰς τὴν δυστυχῇ Ἑλένην ἐν τῇ παρόδῳ Μοντὲν τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, ὃν πρὸς τιμὴν τῆς ἑδίδον, ὅπως ἀποκρύψωσι τὸ ἀποτρόπαιον ἐγκλημα τῶν.

Οὐδέποτε τὸ δηλητήριο τῆς Βοεμῆς ἐπέφερε τόσον βραδέως τ' ἀποτελέσματά του.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἐξαδέλφων ἔρις ἐγένετο ἡσύχως, ἄνευ κραυγῶν, ἄνευ θορύβου καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων.

Ἡ ξενοδόχος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἀπασχολημέναι ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὐδὲν ἤκουσαν καὶ οὐδ' ἐκινήθησαν κἄν.

— Ἄς σπεύσωμεν, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τῷ Ἰταλῷ.

Ἀφοῦ ἐδοκίμασεν ἀγρίαν εὐχαρίστησιν, διότι θὰ κατῴρθον ἐπὶ τέλους νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ, καθίστατο νευρικός καὶ ἀνήσυχος.

Ἐπανειλημμένος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὡς εἰ ἤθελε νὰ σπογγίσῃ τὸν ἐξ αὐτοῦ ρέοντα ἰδρώτα.

Μετ' ὀλίγον ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἐστηρίζετο μετὰ κόπου εἰς τοὺς πόδας του, καὶ δυσκόλως ἀπετίνασσε νάρκην, ἥτις τὸν κατέλαβεν αἰφνιδίως.

— Εἶναι ἔτοιμα; ἠρώτησεν ἐγειρόμενος δι' ἰσχυρᾶς προσπάθειάς.

— Τὸ ἀπαιτεῖτε λοιπόν; εἶπεν ὁ ἔντιμος Ἰωσήφ.

— Δόσατέ μας, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἀπεπειράθη τελευταίαν τινὰ προσπάθειαν συμφιλίσεως.

— Εἶναι ἀγρία πάλη, παρετήρησεν οὐτως.

Ὁ Σουβραὶ ἀνέμενε τὸ πέρας τῶν παρασκευῶν μὲ πρόσωπον ἀπαθὲς ὡς τὸ τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ἐτοποθέτησεν ὁ ἴδιος

τοὺς δύο ἀντιπάλους, τοῖς ἐνεχείρισε μετὰ λύπης τὰ πολὺκροτα καὶ εἶτα ἀπέσυρθη.

Ἐκτύπησε κατόπιν τὰς χεῖρας. Ἦτο τὸ σημεῖον!

Τοιαύτη σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὴν πνοὴν κοιμωμένου βρέφους.

Ὁ Σουβραὶ παρετήρει ἀτενῶς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ καὶ ἀνέμενε.

Πρὸς μεγίστην του ἐκπληξιν, ὁ κύριος δὲ Τανναὶ κατεβίβασε τὴν δεξιάν του μετὰ κόπου, ἀλλὰ δὲν ἐπυροβόλησεν.

Ὁ κόμης παρετήρησε μάλιστα ὅτι ἐκλονίσθη καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐξ ἀνεξηγήτου λιποθυμίας.

— Τί ἔχετε, κύριε; ἠρώτησε προβαίνων κατὰ ἓν βῆμα.

Ἄλλ' αἰφνης διὰ κινήματος ἀποτόμου καὶ ταχέως ὡς ἡ διάνοια, ἀνδριζόμενος ὕψωσε τὸν βραχίονά του.

Πυροβολισμὸς ἀντήχησεν.

Ὁ κόμης ἠσθάνθη ὡς κτύπημα μάστιγος πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὠμοπλάτην καὶ ἀντεπυροβόλησεν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀφίνων νὰ διαφύγῃ τῆς χειρός του τὸ ὅπλον.

Ὁ φὸν Γκέμπεν ὤρμησεν, ἵν' ἀνεγείρῃ τὸν μαρκήσιον.

— Εἰσθε πληγωμένοι; τὸν ἠρώτησεν.

Ὡς μόνον ἀπάντησιν ὁ Ὀλιβιέρος ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν ἀπλανὲς ὄμμα, καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους ἐψιθύρισε ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις.

— Ὅχι! ... εἶναι ἐκεῖ τὸ κακόν.

Ἡ φωνὴ του ἦτο ὑπόκωφος, συγκεχυμένη, ἀκατάληπτος, ἡ δὲ κεφαλὴ του εἶχε καταπέσει ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ ἄριξις τοῦ κόμητος δὲ Σουβραὶ ταράξασα τὸ αἷμά του, τῷ ἀπέδωκε παροδικὴν δύναμιν κατὰ τοῦ φοβεροῦ δηλητηρίου τῆς Βοεμίδος Μίσκας, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του κατετρίβησαν, καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἐκράτει μόνον εἰς τὰς ἀγκάλας του ἀκίνητον ὄγκον.

— Τὸν ἐφονεύσατε, κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κόμητα δὲ Σουβραὶ, ὅστις ἵστατο κάτωχρος. Ἄς ἱπεύσῃ κανεὶς καὶ ἄς τρέξῃ εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ φέρῃ ἱατρόν.

Ὁ κόμης Ἰωσήφ ὑπεστήριξε τὴν ιδεάν του στρατηγοῦ ἐνθέρμως.

— Βεβαίως πρέπει νὰ ἔλθῃ ἱατρός, εἶπεν.

Ἄλλ' εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων αὐτοῦ διεφαίνετο εἰρωνεία.

Ἐγνώριζε ποία σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τῆς πληγῆς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς νόσου, ἥτις τὸν κατέτρωγεν.

Αἱ δύο γυναῖκες τοῦ ξενῶνος ἔσπευσαν εἰς τὸν θόρυβον καὶ ριφθεῖσαι εἰς τὰ γόνατα, προσηύχοντο ἕν τι νι γωνίᾳ.

Ἐνῶ δὲ ὁ φὸν Γκέμπεν ἐξήταζε τὸν πληγωθέντα, εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς του μεγεθυνθέντας καὶ παρατηροῦντας μετὰ τρόμου σημείον τι ἀπέναντί του.

Συγχρόνως δὲ διὰ σπασμωδικοῦ κινή-

ματος, ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ τὸ πολὺκροτον, ὅπερ ἔκειτο κατὰ γῆς. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε νὰ ὑπερασπισθῇ ἢ νὰ ἀπειλήσῃ τινά.

Ὁ στρατηγὸς ἐστράφη καὶ ἐκπληκτος ἀνέκραξε:

— Σεῖς ἐδῶ;

Ἡ Βάνδα ἵστατο παρ' αὐτῷ ὑπερήφανος, ὡχρὰ καὶ ψυχρὰ ὡς φάσμα, προσήλου δὲ ἐπὶ τοῦ ἑραστοῦ τῆς τὸ διαπεραστικὸν αὐτῆς βλέμμα!

— Δὲν σὰς προειδοποίησα ὅτι ἐπεθύμουν νὰ λάβω τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ἀπήντησεν αὐτῇ. Ἐπροτίμησα τὸ μέρος τοῦτο, διότι ἤλπισα ὅτι οὐδεὶς ἤθελε μὰς ἐνοχλήσει. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἤμην ἡ μόνη τοῦ μαρκησίου ἐχθρά! Ὑπελόγιζα χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου τοὺς λοιπούς.

Καὶ ἐπρόφερεν ἐκάστην τῶν λέξεων ἐκείνων, διὰ τοῦ ἀγερώχου καὶ περιφρονητικοῦ τόνου, ὃν ἐνίστε ἐλάμβανεν.

Εἶτα ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Σουβραὶ:

— Ἐπληγώθητε, κύριε;

— Ἡ σφαῖρα μοὶ διεπέρασε τὸν βρα-

χίονα.

— Ἡ ἰδική σας σφαῖρα ἀπέτυχε, ἐπανάλαβε ψυχρῶς ἐκείνη, δεικνύουσα ὁπῆν τινα ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ στρατηγοῦ.

Καὶ ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως ἵνα μὴ τὴν ἀκούσῃ ἄλλος τις ἐκτὸς τοῦ κόμητος:

— Εὐτυχῶς ἤμην ἐκεῖ. Ὑποφέρετε;

— Μὴ σκέπτεσθε ἐμέ, περιποιηθῆτε τὸν κύριον δὲ Τανναί, εἶπεν ἐκεῖνος.

Τὸ αἷμά του ἔρρεεν, ἀλλ' οὔτε κἄν νὰ τὸ σταματήσῃ ἐσκέπτετο· ἡ σφαῖρα τοῦ ἀντιπάλου του, τῷ εἶχε διαπεράσει τὰς σάρκας, ἀλλ' ἡ σκηνὴ εἰς ἣν παρίστατο, ἀπασχόλει τόσῳ τὸ πνεῦμά του, ὥστε δὲν ἠσθάνετο τοὺς πόνους.

Ἐμάντευσεν τὸ δρᾶμα, ὅπερ ἡ Πολωνὶς προητοίμασε καὶ ἐνεθυμήθη τὴν Ἑλένην δὲ Ροσεβιέλ, ἣν εἶχεν ἰδῆ ἐπίσης εἰς τὸ μέγαρον Καθάλι ὑπὸ τοὺς φοινίκας καὶ τὰς φηγούς ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἐκ κεχρυσωμένων καλάμων ἀνακλίντρου, θνήσκουσαν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δηλητηρίου, ὅπερ ἐφόνευεν ἤδη τὸν δολοφόνον τῆς.

Ἦτο ἐκδίκησις τοῦ Ταλὴν!

Καὶ ἡ φαρμακεύτρια ἵστατο ἐκεῖ ἀγέρωχος καὶ λαμπρά, παρὰ τῷ νέῳ τῆς θύματι, περιφρονούσα, χάριν τῶν χρημάτων, τοῦ μυστικοῦ τῆς καὶ τῆς καταχθονίου ἐπιτηδειότητός τῆς, τιμωρίαν, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φθάσῃ.

— Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ ὁ μαρκήσιος δὲν ἐπληγώθη, ἐψιθύρισε ὁ στρατηγὸς πεπλανημένος καὶ προσπαθῶν μάτην νὰ ἐννοήσῃ, τί συμβαίνει λοιπόν;

— Εἰξεύρω κ' ἐγώ, εἶπεν ἡ Πολωνίς, θὰ εἶναι ἴσως διαβατική τις πάθησις! Ὁ μαρκήσιος ὑπόκειται εἰς τοιαύτας

κρίσεις. "Αλλως τε τί σ'ας μέλλει;
— Νά ζητήσωσιν ιατρόν! Ίσως ή επί-
στήμη...

— 'Η έπιστήμη! είπεν ή πριγκιπέσσα
μετά της συνήθους είρωνείας της, νομί-
ζετε ότι δυνάμεθα νά την εύρωμεν είς
τ' άγρια ταύτα μέρη, είς τά όποια ούδέν
έλπίζει νά κερδίση; Φωνάζατέ την άν
την θέλετε, κύριε.

Καί έξεφράζετο άγερώχως, ρίπτουσα
έπί του στρατηγού προκλητικόν βλέμμα,
ώς εί ούτος έζήτει νά τη διαφιλονεικήση
την λείαν της.

'Επί νεύματι αύτης οι ύπηρέται ήγει-
ραν τόν μαρκήσιον και τόν μετέφερον είς
τό δωμάτιόν της.

'Ο έντιμος Ίωσήφ Ροδέρος, όστις συνώ-
δευε την μεταφοράν εκείνην κατά βήμα,
άνέλαθεν ύφος τόσση συμπαθές, ώστε θά
συνεκίνηει και τās σκληροτέρας καρ-
διάς.

— Τί φοβερά νύξ! πόσα δυστυχή-
ματα, έψιθύριζεν.

Χωριζόμενος του μαρκησίου έδείκνυε
τόσην θλίψιν, όσην άν απέχωρίζετο του
καλλιτέρου αύτου φίλου ή αδελφού.

'Ο φόν Γκέμπεν ήτο είλικρινώς συγκε-
κινημένος.

'Ότε έξήπλωσαν τόν άσθενή επί της
κλίνης του, έφάνετο άγωνιών και έ-
ρεγγεν οι όφθαλμοί του ήσαν κλει-
στοί.

'Η πριγκιπέσσα έθεσεν έν τῷ στόματι
του 'Ολιβιέρου φιάλην, ής τό περιεχόμε-
νον μετ' άγωνίας κατώρθωσε νά κατα-
πίη.

Τότε τά φαινόμενα, άτινα παρετηρή-
θησαν και είς την 'Ελένην δέ Ροσεδιέλ
έκπνέουσιν, χάρις είς τόν δόκτορα Δου-
ράνδ, άνεφάνησαν και είς αύτόν.

'Ολίγον κατ' όλίγον ό κύριος δέ Ταν-
ναί ήνοιξε τούς όφθαλμούς και άνέκτισε
τό λογικόν του.

— 'Αφ'ήσάτέ μας μόνους, διέταξεν ή
Πολωνίς τόν φόν Γκέμπεν και τούς ύπη-
ρέτας και στρεφόμενη πρός τόν κόμητα
δέ Σουβράϊ ώχρόν και έτοιμον νά λιπο-
θυμήση:

— Σεΐς, κύριε, είπε, μείνατε. Δύνασθε
ν' ακούσετε τά πάντα.

['Επεται συνέχεια].

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

'Η άπάντησις του δόν Λουδοβίκου,
δέν περιωρίσθη πλέον είς τό στενόν και
άσθενές σύμπλεγμα τών άνθρωπίνων λέ-
ξεων. 'Ο δόν Λουδοβίκος διέκοψε τό νήμα
τών λόγων της Πεπίτας, σφραγίζων τά
χείλη της διά τών ιδιικών του, και έναγ-
καλιζόμενος έκ νέου αύτήν.

Πολύ άργότερον, διά προκαταρκτικού
βηχός, και άντηχούντων βημάτων, εί-
σήλθεν ή 'Αντωνία είς τόν θαλάμον λέ-
γουσα:

— Πώ, πώ, τί μεγάλη κουβέντα! Αύ-
τός ό λόγος που έβγαλε από 'δω τό παι-
δί, δέν ήτανε από λίγα λόγια. κόντεψε
νά βαστάξη 'σάν τόν λόγον τών σαράντα
ώρων. Είνε καιρός πειά νά φύγης, κύρ Λου-
δοβίκε. Είνε άπάνω κάτω δύο μετά τά
μεσάνυχτα.

— Καλά λέγεις—είπεν ή Πεπίτα—
θά φύγη άμέσως.

'Η 'Αντωνία έξήλθε του δωματίου,
και παρετήρει πρός τά έξω.

'Η Πεπίτα είχε μεταβληθῆ. 'Η φαι-
δρότης, ήν δέν είχε κατά την παιδικήν
ηλικίαν της, ή χαρά και ή εύθυμία, τās
όποιās δέν είχε δοκιμάσει κατά τά
πρώτα έτη της νεότητός της, ή αναθρά-
ζουσα ζωτικότης και διαχυτικότης, ως
μήτηρ αύστηρά και σύζυγος γέρον, είχαν
περιορίσει και οίονει καταθλίψει έν αύτῇ
έως τότε, θά έλεγέ τις ότι άνεβλάστη-
σαν αίφνιδίως έν τη ψυχῇ της, όπως ά-
νοίγουν τά νέα φύλλα τών δένδρων,
όταν ή χιών και οι παγετοί δριμέος
και μακρού χειμῶνος, έβράδυνον την βλά-
στησιν αύτών.

Είς τās κυρίας τών πόλεων, αίτινες
γνωρίζουν την καλουμένην κοινωνικήν
εύπρέπειαν, θά φανώσι παραδόξα και έ-
πίφογα έτι, αύτά τά όποια διηγούμαι
περί της Πεπίτας. 'Αλλ' ή Πεπίτα, και
τοι φύσει εύγενής, είχε πολλήν την φυ-
σικότητα, και δέν ήδύνατο νά άνεχθῇ
την επίπλαστον μετριοφροσύνην και την
έπιφυλακτικότητα, αίτινες έν τῷ ύψηλῷ
κόσμῳ συνειθίζονται, ούτως ώστε, μόλις
κατανικηθέντων τών έμποδίων, άτινα έ-
κώλυον την εύτυχίαν της, βλέπουσα
πλέον παραδοθέντα τόν δόν Λουδοβίκον,
λαβούσα την αύτόματον ύπόσχασίν του,
ότι θά την έλάμβανεν ως νόμιμον σύζυ-
γον, και δικαίως νομίζουσα έαυτήν άγα-
πωμένην, λατρευομένην παρ' εκείνου, ύν
τόσον ήγάπα και τόσον έλάτρευεν, έπήδα
και έγέλα και έδιδε διάφορα δείγματα
χαρῆς, άτινα έν όλῳ, ένείχον πολύ τό
παιδαριώδες και τό άθώον.

'Επρεπεν όμως νά άναχωρήσῃ ό δόν
Λουδοβίκος. 'Η Πεπίτα έφερε κτένιον,
και τῷ έκτένισε μετ' έρωτος την κόμην,
ήν έφίλει κατόπιν, και τῷ διηυθέτησε τόν
κόμβον του λαιμοδέτου του.

— Χαίρε, κύριέ μου άγαπητέ. — τῷ
είπε. — Χαίρε, βασιλεῦ της ψυχῆς μου.
Θά είπῶ τά πάντα πρός τόν πατέρα σου,
έάν σὺ δέν τολμῆς. Είνε άγαθός και θά
μῆς συγχωρήσῃ.

Τέλος οι δύο έρξονται άπεχωρίσθησαν.

••

'Ότε ή Πεπίτα άπέμεινε μόνη, ή θο-
ρυβώδης φαιδρότης της έξηλεσίφη άμέ-
σως, και τό πρόσωπόν της έλαβεν έκ-
φρασιν σοβαράν και σκεπτικήν.

'Η Πεπίτα έσκέφθη δύο τινα πράγ-
ματα, έξ'ίσου σοβαρά. Τό πρώτον ήτο

κόσμου ένδιαφέροντος, τό δέ δεύτερον
ένδιαφέροντος ύψηλοτέρου. Τό πρώτον
τό όποιον έσκέφθη, ήτο ότι ή διαγωγή
αύτης κατά την νύκτα εκείνην, διαλυο-
μένης της μέθης του έρωτος, ήδύνατο νά
ή αύτῇ έπιζήμιος έν ταίς σχέσεσι του
δόν Λουδοβίκου. 'Αλλά διηρένησεν αύ-
στηρώς την συνείδησίν της, και άναγνω-
ρίζουσα ότι ούτε έλ κακοβουλίας ούτε
έκ προμελέτης είχε προσενεχθῇ ούτως,
και ότι πᾶν ό,τι έπραξε, τό έπραξεν έξ
έρωτος άκαταμαχήτου, και έξ εύγενών
παρορμήσεων, συνήγαγεν ότι ό δόν Λου-
δοβίκος δέν ήδύνατο νά την περιφρονήσῃ
ποτέ, και καθυσύχασεν ως πρός τό ζή-
τημα τουτο. 'Εν τούτοις, και μεθ' όλην
αύτην την άθώαν έξομολόγησιν, ότι ό έ-
ρωτος της δέν ένείχε τό δηλητήριο των
δαιμόνων, και άν και ή φυγή αύτης έν-
τός του σκοτεινού δωματίου, έγένετο έκ
του άθωοτέρου ένστίκτου, και χωρίς νά
προμαντεύσῃ τά άποτελέσματα, ή Πε-
πίτα δέν ήρνεϊτο ότι ήμάρτησε πρός τόν
Θεόν, και ως πρός τό ζήτημα τουτο δέν
εύρισκεν άπολογία. 'Επεκαλέσθη λοιπόν
έξ όλης καρδιάς την Παρθένον όπως την
συγχωρήσῃ.

'Επηυχῆθη είς την εικόνα της έγκα-
ταλειμένης Παναγίας, ήτις ύπῆρχεν έν
τῷ μοναστηρίῳ τών γυναικῶν, νά τη ά-
γοράσῃ έπτά ώραια χρυσά ξιφίδια, λε-
πτῶς και έπιμελῶς έξεργασμένα, δι' όν
νά κοσμήσῃ τό στήθος της, και άπεφά-
σισε νά έξομολογήσῃ την έπομένην πρός
τόν 'Επίτροπον, και νά ύποβληθῇ είς
την σκληροτέραν μετάνοιαν, ήτις ήθελε
τῇ διαταχθῇ, όπως τύχη της άφέσεως
τῶν άμαρτημάτων εκείνων δι' όν κατε-
νίκησε την έπιμονήν του δόν Λουδοβί-
κου, όστις άλλως, άφεύκτως ήθελε γείνει
ιερεύς.

'Ενθ' ή Πεπίτα έσκέπτετο τά τοιαύτα,
και έτακτοποίει τοσοῦτον ευστόχως τās
ψυχικάς αύτης ύποθέσεις, ό δόν Λουδο-
βίκος κατῆλθε μέχρι του προαυλίου, συ-
νοδευόμενος υπό της 'Αντωνίας.

Πρίν δέ την άποχαιρετίσῃ, ό δόν Λου-
δοβίκος άνευ προεισαγωγῶν και περιφρά-
σεων:

— 'Αντωνία, τῇ είπε, σὺ ή όποία τά
ήξεύρεις όλα, είπέ μοι τί άνθρωπος είνε
αὐτός ό κόμης Χενεθαάρ, και τί είδους
σχέσεις είχε με την κυρίαν σου;

— Πολύ γρήγορα αρχίζεις νά ζηλεύης.

— Δέν ζηλεύω, είνε απλῶς περιέργεια.

— Καλλίτερα έτσι. Δέν είνε χειρότερο
πράγμα από τούς ζηλιάριδες. 'Ας σοῦ
εύχαριστήσω λοιπόν την περιέργειάν σου.
Αὐτός ό κόμης είνε ένας θεότρολλος.
Είνε ένας χαμένος, χαρτοπαίκτης, κα-
κοκέφαλος. Μά έχει πειό πολλή ύπερηφά-
νεια από τόν δόν Ροδέικο, γιὰ τῇ δύναμί
του. 'Επολέμησε νά τά μπλέξῃ με την
κόρη μου και νά τόν 'πανδρευθῇ, και έ-
πειδῇ ή κόρη μου τόν έδιώξε τόσαις φο-
ραίς, γι' αὐτό είνε φουρκισμένος. Καί ο-
μως μ' όλα αύτά της χρεωστεί επάνω
από χίλια τάλλαρα, πού τόν έδάνεισε,
χρόνια τώρα, ό δόν Γουμπερσίνδος, χωρίς